

ANNA
KRVÍ ODĚNÁ

KENDARE BLAKE

KAPITOLA PRVNÍ

Vlasy ulízané pomádou prozrazují, že je mrtvý – bez nadsázky.

Stejně tak volná a vybledlá kožená bunda, i když ne tolik jako jeho kotlety. A taky to, jak pořád pokyvuje hlavou a do rytmu toho pokyvování otevírá a zavírá svůj zapalovač Zippo. Patří do sboru tančících Tryskáčů a Žraloků z *West Side Story*.

Jenže já mám na tyhle věci oko. Víím, co hledat, protože už jsem viděl všechny možné duchy a přízraky, co si dovedete představit.

Stopař straší na klikaticím se úseku silnice na Severní Karolínu, lemovaném nenatřenými ohradami ze štípaných břeven a spoustou ničeho. Nic netušící řidiči ho zřejmě svezou z nudy a myslí si, že je to jenom nějaký studentík, který moc čte Kerouaca.

„Moje holka, čeká na mě,“ řekne najednou vzrušeným hlasem, jako kdyby ji měl spatřit, jakmile vyjedeme na další kopec. Třískne zapalovačem o palubní desku, dvakrát, a já se podívám, abych se ujistil, že na ní nezanechal vryp.

Tohle auto není moje. A protřpěl jsem si osm týdnů dřiny na trávníku pana Deana, vysloužilého plukovníka, který žije v našem bloku, jen bych si ho mohl půj-

čit. Na sedmdesátiletého muže má ta nejrovnější záda, jaká jsem kdy viděl. Kdybych měl víc času, mohl jsem strávit léto posloucháním zajímavých historek o Vietnamu. Místo toho jsem kácel keře a obdělával záhon osm krát deset na nové keře růží, zatímco mě nevrle sledoval, aby si byl jistý, že jeho miláček bude v bezpečí s tímhle sedmnáctiletým klukem ve starém tričku Rolling Stones a zahradnických rukavicích jeho matky.

Abych řekl pravdu, tak s vědomím, na co jsem se to auto chystal použít, jsem se cítil trochu provinile. Je to temně modré Camaro Rally Sport z roku 1969, jako nové. Jede hladce a v zatáčkách burácí. Nehledě na zahradničení pořád nemůžu uvěřit, že mi dovolil si ho vzít. Ale zaplaťpánbůh, že to udělal, protože bez něj bych byl nahraný. Bylo to něco, na co se stopař musel chytit – něco, co mu stálo za tu námahu vylézt ze země.

„Musí být moc hezká,“ prohodím bez většího zájmu.

„Jo, chlape, jo,“ odpoví a já se posté od té doby, co jsem ho před pěti mílemi nabral, podívám, jak jen někdo může nepoznat, že je mrtvý. Zní jako z filmu s Jamesem Deanem. A pak je tu ten zápach. Ne zrovna hniloby, ale určitě mechu, a vznáší se kolem něj jako mlha. Jak si ho někdo mohl splést s živým člověkem? Jak si ho někdo mohl nechat v autě celých deset mil až k Lowrenově mostu, kde nevyhnutelně popadne volant a svrhne auto i s řidičem do řeky? Velmi pravděpodobně byli vystrašení z jeho oblečení, hlasu a zápachu kostí – puchu, který, zdá se, znají, ačkoliv ho nikdy předtím necítili. Ale to už je vždycky příliš pozdě. Rozhodli se vzít stopaře a nemohli svému strachu dovolit, aby je ovládl. Rozumem své obavy zahnali. To by lidé dělat neměli.

Stopař na sedadle spolujezdce pořád vypráví tím svým vzdáleným hlasem o dívce jménem Lisa, která na

něj čeká doma, a jak má ty nejzářivější plavé vlasy a nejhezčí rudý úsměv a jak se chystají utéct a vzít se, jakmile se stopem vrátí z Floridy. Část léta tam pracoval pro svého strýce v prodejně aut: nejlepší příležitost našetřit na jejich svatbu, i když to znamenalo, že se nevidí celé měsíce.

„Muselo být těžké žít tak dlouho daleko od domova,“ řeknu a vlastně je v mém hlasu trocha soucitu. „Ale jsem si jistý, že tě ráda uvidí.“

„Jo, chlape. O tom tady mluvím. Mám všechno, co potřebujeme, zrovna tady v kapse bundy. Vezmeme se a odstěhujeme na pobřeží. Mám tam kámoše, Robbyho. Můžeme u něj zůstat, než si seženu práci u aut.“

„Jasně,“ brouknu. Stopař má ve tváři takový smutně optimistický výraz, ozářený měsícem a světly z palubní desky. Robbyho samozřejmě už nikdy neviděl. Nikdy už neviděl ani svoji holku Lisu. O dvě míle dál totiž v létě 1970 nastoupil do auta, zřejmě dost podobného tomuhle. A řekl řidiči, ať už to byl kdokoliv, že s tím, co má v kapse bundy, může začít nový život.

Místní tvrdí, že ho u mostu pořádně zmlátili, pak ho odtáhli mezi stromy, kde ho párkrát bodli, a nakonec mu prořízli hrdlo. Odtáhli jeho tělo k hrázi a potom do jednoho z přítoků. Tam ho našel farmář, skoro o šest měsíců později, obrostlého révou, s čelistí pokleslou překvapením, jako kdyby pořád nemohl uvěřit, že tam zůstal uvězněný.

A teď neví, že je uvězněný tady. Nikdo z nich to nikdy neví. Právě teď si stopař píská a pohupuje se v rytmu neexistující hudby. Asi pořád slyší, co hráli tu noc, kdy ho zabili.

Je vysloveně příjemný. Milý kluk na společnou jízdu. Ale až se dostaneme k tomu mostu, bude tak rozčilený a ohavný jako nikdo, koho jste kdy viděli. Udává

se, že jeho duch, přezdívaný neoriginálně Tramp z 12. okresu, zabil aspoň tucet lidí a dalších osm zranil. Ale nemůžu mu to mít vlastně za zlé. Nikdy se nedostal domů, aby viděl svoji holku, a teď chce, aby se ani ostatní nedostali domů.

Míjíme patník s číslem dvacet tři – most odsud není ani dvě míle. Jel jsem po téhle silnici téměř každou noc od té doby, co jsme se sem přistěhovali, a doufal jsem, že moje reflektory zachytí jeho palec, ale neměl jsem štěstí. Dokud jsem se nedostal za volant tohohle sportáku. Předtím to půl léta byla pořád ta stejná zatracená silnice, stejné zatracené ostří schované pod nohou. Nesnáším, když je to takhle, jako na nějakém příšerně dlouhém rybářském výletě. Ale já to s nimi nevzdávám. Nakonec vždycky přijdou.

Uberu plyn.

„Děje se něco, kamaráde?“ zeptá se mě.

Zavrtím hlavou. „Jen že tohle není moje auto a nemám peníze na to ho spravit, když se rozhodneš svrhnout mě z mostu.“

Stopař se zasměje, trochu moc hlasitě na to, aby to bylo normální. „Mám dojem, že jsi dneska večer pil, nebo tak něco, kámo. Možná bys mě měl pustit ven.“

Příliš pozdě si uvědomím, že jsem to neměl říkat. Nemůžu ho pustit ven. Při mém štěstí by vystoupil a zmizel. Budu ho muset zabít za jízdy, nebo to celé budu muset podniknout znovu, a pochybuju, že by pan Dean byl ochotný půjčit mi svoje auto ještě na pár dalších nocí. Krom toho se za tři dny stěhuju do Thunder Bay.

Pak je tady ještě myšlenka, že to tomu nešťastnému bastardovi udělám znovu. Jenže ta myšlenka je prchavá. Už je mrtvý.

Snažím se na tachometru udržet víc než padesátku –

což je sice moc rychle na to, aby měl vážně v úmyslu vyskočit, ale u duchů si nikdy nemůžete být jistí. Budu muset pracovat rychle.

Ve chvíli, kdy se skloním, abych vytáhl nůž zpod nohavice džín, uvidím siluetu mostu v měsíčním svitu. Stopař jako na zavolanou popadne volant a strhne ho doleva. Snažím se ho otočit zpátky doprava a dupnu na brzdu. Slyším zvuk gumy drhnoucí o asfalt a koutkem oka vidím, že stopařův obličej je pryč. Už žádný pohodový Joe, žádné ulízané vlasy a nedočkavý úsměv. Je to jen maska shnilé kůže, s prázdnými černými dírami a se zuby jako tmavé kameny. Vypadá to, jako by se smál, ale možná je to jenom dojem z jeho odlupujících se rtů.

Ani když sebou auto smýká do stran a snaží se zastavit, nemám před očima žádné záblesky ze svého života. Jaké by to asi bylo? Zlatým hřebem výjevy se zavražděnými duchy. Místo toho vidím sled rychlých, seřazených obrazů vlastní mrtvoly: jeden s volantem skrz hrudník, další bez hlavy, zatímco zbytek mého těla visí z chybějícího okna.

Z ničeho nic se vynoří strom namířený přímo proti mým dveřím na straně řidiče. Nemám čas nadávat, jen strhnu volant a šlápnu na plyn a strom je za mnou. Co nechci, je dostat se k mostu. Auto přesahuje krajnice a na mostě žádné nejsou. Je úzký, dřevěný a zastaralý.

„Není tak špatné být mrtvý,“ prohodí ke mně stopař, drápe mě do paže a snaží se dostat moje ruce z volantu.

„A co ten smrad?“ syкну. Přese všechno jsem stále neupustil rukojeť nože. Neptejte se mě jak. V zápěstí mám pocit, jako by se moje kosti měly asi za deset vteřin odtrhnout. Byl jsem vytlačen ze sedadla, a tak balancuju nad řadicí pákou. Bokem zařadím neutrál – měl jsem to udělat už dřív – a rychle vytáhnou nůž.

Co se stane potom, mě tak trochu překvapí: na stopařově tváři se objeví kůže a do jeho očí se vrátí zeleň. Je to jenom kluk zírající na můj nůž. Zase mám řízení pod kontrolou a šlápnu na brzdu.

Auto se škusnutím zastaví, až kluk mrkne. Dívá se na mě.

„Vydělával jsem ty peníze celé léto,“ podotkne tiše. „Moje holka mě zabije, jestli o ně přijdu.“

Buší mi srdce, jak jsem se snažil řídit zmítající se auto. Nechci nic říkat. Chci to jenom skoncovat. Ale místo toho uslyším svůj hlas.

„Tvoje holka ti odpustí. Slibuju.“ Nůž, athame mého otce, je v mé ruce lehký.

„Já už to znovu dělat nechci,“ zašeptá stopař.

„Tohle je naposled,“ prohlásím a pak zaútočím, proříznu mu ostřím hrdlo, až se rozevře zející černá rýha. Stopařovy prsty se zvednou ke krku. Snaží se stisknout kůži zpátky k sobě, ale z rány vytéká něco tmavého a hutného jako ropa a pokrývá to jeho tělo. Nekrvácí jenom dolů na svou klasickou bundu, ale taky nahoru do tváře a očí, až do vlasů. Stopař nekřičí, jak se svrašťuje, ale možná nemůže: jeho hrdlo bylo proříznuto a černá tekutina mu naplnila ústa. Ani ne za minutu je pryč, aniž by za sebou zanechal jedinou stopu.

Přejeďu rukou po sedadle. Je suché. Potom vystoupím z auta a obejdu ho, ve tmě zjišťuju, jestli na něm nejsou škrábance. Ze vzorku pneumatik se stále kouří a je roztavený. Úplně slyším, jak pan Dean skřípe zuby. Odjíždím z města za tři dny, a teď strávím aspoň jeden z nich přezouváním nové sady pneumatik Goodyears. Když o tom tak přemýšlím, neměl bych to auto vracet, dokud nebude mít nové pneumatiky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Chtěl bys být radši Trojan nebo tygr?“
Na tohle se mě máma zeptá, zatímco stojí nad plotnou a připravuje kukuřičné placky. Je poslední den, kdy mě může přihlásit na střední školu, než zítra začne. Vím, že to chtěla zařídit už dřív, ale zaměstnalo ji navazování vztahů s řadou obchodníků ve městě, když se je snažila přesvědčit, aby dělali reklamu jejímu věštění a přijali do prodeje její okultní potřeby. Vypadá to, že hned za městem je jeden výrobce svíček, který souhlasil s tím, že její produkt naplní zvláštní směsicí olejů, něco jako kouzelná svíčka v krabičce. Prodávali by tyhle výtvary v obchodech okolo města a máma by je dodávala taky své klientele na telefonu.

„Co je to za otázku? Máme nějakou marmeládu?“

„Jahodovou nebo něco, co se jmenuje Saskatoon a vypadá jako borůvková.“

Zatvářím se kysele. „Dám si tu jahodovou.“

„Měl bys žít nebezpečně. Zkus Saskatoon.“

„Žiju už dost nebezpečně. A co mají znamenat ty kondomy značky Trojan nebo tygři?“

Položí přede mě talíř placek, na každé je navršená hromádka a já zoufale doufám, že to je jahodová marmeláda.

„Chovej se slušně, chlapečku. Jsou to školní maskoti. Chceš chodit na školu Winstona Churchilla nebo Westgate? Obě jsou zjevně kousek od nás.“

Povzdychnu si. Nezáleží na tom. Odsedím si hodiny, projdu testy a přesunu se jinam, stejně jako vždycky. Jsem tady, abych zabil Annu. Ale měl bych projevit nějaký zájem, abych mámu potěšil.

„Táta by ze mě chtěl mít Trojana,“ řeknu tiše a ona se na chvíli zarazí nad plotnou, než na její talíř sklouzne poslední placka.

„Tak zajdu na Winstona Churchilla,“ rozhodne. Jaké štěstí. Vybral jsem si tu, která je už podle názvu pro hňupy. Ale jak jsem říkal, nezáleží na tom. Jsem tady kvůli jedné věci, která mi spadla do klína, ještě když jsem marně pátral po Trampovi z 12. okresu.

Kouzelně to přišlo poštou. Na obálce bylo moje jméno a adresa se skvrnami od kávy a uvnitř byl jen cár papíru a na něm Annino jméno. Bylo napsáno krví. Dostávám tyhle tipy z celé země, z celého světa. Není mnoho lidí, kteří dokážou to co já, ale je spousta lidí, kteří chtějí, abych to dělal, a vyhledají mě, vyptají se těch, kteří o tom mají povědomí, a sledují moji stopu. Hodně se sice stěhujeme, ale je celkem snadné mě najít, když hledají. Pokaždé, když se přesouváme, máma napíše oznámení na webové stránky a několika tátovým nejstarším přátelům vždycky říkáme, kam máme namířeno. Každý měsíc, jako hodinky, přeletí přes můj metaforický stůl štos duchů: e-mail o lidech, kteří se ztratili v satanistickém kostele v severní Itálii, novinový výstřižek o záhadných zvířecích obětech v blízkosti pohřební mohyly v Ojibwe. Věřím jenom několika zdrojům. Většina z nich jsou tátovy staré kontakty, starší z bratrstva, jehož byl členem na vysoké, nebo badatelé, které poznal na cestách nebo díky své pověsti.

Těm můžu věřit, že mě nepošlou na honbu za chimérou. Ti vědí, o co jde.

Ale za ty roky jsem si vytvořil několik kontaktů sám. Jakmile jsem se podíval na ta načmáraná rudá písmena, říznutá napříč papírem jako drápanec od pařátu, věděl jsem, že to byl tip od Rudyho Bristola. Takové teatrální gesto. Gotická romance zažloutlého pergamenu. Jako bych snad měl uvěřit, že to duch té dívky napsal sám, naškrábal své jméno něčí krví a poslal mi to jako svou navštívenku s pozvánkou na večeři.

Rudy „Daisy“ Bristol je zarytý gotik z New Orleans. Posedává u baru hluboko ve francouzské čtvrti, ztracen někde v polovině svých dvacátých let, a přeje si, aby mu bylo pořád šestnáct. Je vyzáblý, bledý jako upír a nosí až moc síťoviny. Zatím mě navedl ke třem dobrým duchům. Pěkné, rychlé vraždy. Jeden vlastně visel za krk ve sklepeš a skrz podlahová prkna šeptal a vábil nové obyvatele domu, aby šli za ním do země. Vešel jsem tam, vykuchal ho a zase odešel. Díky téhle práci jsem si Daisyho oblíbil. Teprve později jsem se ale naučil ocenit jeho extrémně nadšenou povahu.

Zavolal jsem mu, hned jak jsem dopis dostal.

„Nazdar, chlape, jak víš, že jsem to byl já?“ V jeho hlase nebylo žádné zklamání, jen vzrušený a polichocení tón, který mi připomněl nějakého kluka na koncertě Jonas Brothers. Je to takový fanda. Kdybych mu to dovolil, nasadil by si protonový batoh a sledoval mě po celé zemi.

„No jistě, že jsi to byl ty. Na kolikátý pokus se ti podařilo, aby to písmo vypadalo dobře? Je ta krev vůbec pravá?“

„Jo, je pravá.“

„Co je to za krev?“

„Lidská.“

Usmál jsem se. „Použil jsi vlastní krev, vid’?“ Ozvalo se rozmrzelé zafunění a přecházení.

„Hele, chceš ten tip nebo ne?“

„Jo, jen pokračuj.“ Oči jsem měl upřené na cár papíru. *Anna*. Přestože jsem věděl, že to byl jen jeden z Daisyho laciných triků, její jméno psané krví vypadalo krásně.

„Anna Korlovová. Zavražděna roku 1958.“

„Kým?“

„Nikdo neví.“

„Jak?“

„To taky nikdo pořádně neví.“

Začínalo to znít jako blbost. Vždycky existují nějaké záznamy, vždycky se vyšetřuje. Každá kapka prolité krve za sebou zanechává papírovou stopu odsud až do Oregonu. A jak se snažil, aby slova „nikdo neví“ zněla děsivě, začínal mi lézt na nervy.

„Tak jak to víš ty?“ zeptal jsem se ho.

„Spousta lidí to ví,“ odpověděl. „V Thunder Bay je to oblíbená duchařská historka.“

„Z duchařských historek se obvykle vyklube jen to, historky. Proč mrháš mým časem?“ Sáhl jsem po papíru, připraven zmačkat ho v dlani. Ale neudělal jsem to. Nevím, proč jsem byl skeptický. Lidí to vždycky vědí. Někdy hodně lidí. Jenže s tím nic nedělají. Nic neřeknou. Místo toho si všímají varování a mlaskají na každého neznalého blázna, který klopýtne do pavoučího doupěte. Takhle je to pro ně jednodušší. Dovoluje jim to žít na denním světle.

„Ona ale nepatří mezi tenhle druh duchařských historek,“ trval na svém Daisy. „Když se budeš vyptávat po městě, nic se o ní nedozvíš – pokud se nezeptáš na správných místech. Ona není turistická atrakce. Ale když přijdeš na jakoukoliv holčičí pyžamovou party,

zaručuju ti, že si o půlnoci budou vyprávět Annin příběhy.“

„Hlavně že já chodím na spousty holčičích pyžamových večírků,“ povzdychnu si. Předpokládám, že Daisy svého času opravdu na takové party chodil. „O co jde?“

„Bylo jí šestnáct, když zemřela. Dcera finských imigrantů. Její táta byl už po smrti, umřel na nějakou nemoc, nebo co, a její máma provozovala ve městě hotýlek. Anna byla zrovna na cestě na školní tancovačku, když ji zabili. Někdo jí prořízl krk, ale to je slabé slovo. Někdo jí téměř odsekl hlavu. Říká se, že na sobě měla bílé večerní šaty, a když ji našli, byly celé potřísněné krví. Proto jí říkají Anna krví oděná.“

„*Anna krví oděná*,“ zopakuju tiše.

„Někdo si myslí, že to udělal jeden z hotelových hostů, že ji pozoroval nějaký zvrhlík a líbilo se mu, co vidí, sledoval ji a pak ji nechal vykrvácet v příkopu. Jiní říkají, že to byl její kluk, žárlivý přítel.“

Zhluboka se nadechnu, abych se vytrhl z transu. Tohle bylo zlé, ale se všemi to bylo zlé a tohle rozhodně nebylo to nejhorší, co jsem kdy slyšel. Howard Sowberg, farmář ve střední Iowě, zabil celou svou rodinu nůžkami na živý plot, střídavě do nich bodal a stříhal, jak mu to přišlo pod ruku. Jeho rodina sestávala z jeho ženy, dvou malých synů, novorozeněte a starší matky. Tak tohle byla jedna z nejhorších věcí, jaké jsem kdy slyšel. Zklamalo mě, když jsem přijel do střední Iowy a zjistil, že duch Howarda Sowberga svého činu nelituje dost na to, aby tam pobýval. Z nějakého zvláštního důvodu jsou to obvykle oběti, které se v záhrobním životě zvrhnou. Ti skutečně zlí odejdou, shoří, změní se v prach nebo se reinkarnují v hovnivála. Vyčerpají veškerou svou zlost, dokud ještě dýchají.

Daisy mi pořád ještě vykládal tu legendu o Anně. Je-

ho hlas byl vzrušením čím dál hlubší a dýchavičnější. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli se mám smát, nebo zlobit.

„Dobře, takže co teď dělá?“

Odmlčel se. „Zabila dvacet sedm pubertáků... aspoň co vím.“

Dvacet sedm teenagerů za poslední půlstoletí. Už zase to začínalo znít jako povíadačka. Buď to, anebo ta nejpodivnější kamufláž v dějinách. Nikdo nezabije dvacet sedm dětí a neuteče, aniž by byl zahrán do hradu davem třímajícím v rukou svítilny a vidle. Ani duch ne.

„Dvacet sedm místních dětí? To si ze mě musíš dělat srandu. Žádní tuláci nebo děti na útěku z domova?“

„No...“

„No, co? Někdo si z tebe utahuje, Bristole.“ V krku jsem ucítil hořkost. Ani nevím proč. Co když to byla falešná stopa? V pořadníku čekalo patnáct dalších duchů. Jeden z nich byl z Colorada, nějaký týpek jménem Grizzly Adams, který vraždil lovce po celé hoře. To teď znělo jako vtip.

„Nikdy nenajdou žádné tělo,“ řekl Daisy ve snaze mi to vysvětlit. „Musí teda dojít k závěru, že ty děti utekly nebo byly uneseny. Jenom ostatní děti by o Anně mohly něco říct, a samozřejmě to nikdo z nich neudělá. To dobře víš sám.“

Jo. To jsem dobře věděl sám. A ještě něco jsem věděl. V příběhu Anny bylo něco víc, než mi Daisy vyprávěl. Nevím, co to bylo, říkejte tomu intuice. Možná to bylo jejím jménem, načmáraným krví. Možná nakonec ten Daisyho levný masochistický trik zabral. Ale věděl jsem to. Víím to. Cítím to v žaludku a táta vždycky říkal, že když člověk něco cítí v žaludku, má to poslechnout.

„Zvážím to.“

„Pojedeš?“ Zase se ozval ten vzrušený zvuk, jako když nedočkavý bígl čeká, až mu páníček hodí klacek.

„Řekl jsem, že to zvážím. Nejdřív tady musím něco dodělat.“

„Co je to?“

Stručně jsem mu pověděl o Trampovi z okresu 12. Poskytl mi pár pitomých návrhů, jak ho vylákat, ale byly tak hloupé, že si je teď ani nevybavím. Pak se mě jako obvykle snažil dostat do New Orleans.

New Orleans bych se nedotkl ani třímetrovou tyčí. V tom městě zatraceně straší a tím lépe pro něj. Nikde jinde na světě není město, které by své duchy milovalo víc. Někdy mám o Daisyho obavy. Bojím se, že se někdo dozví o tom, co mi říká a jak mě posílá na lov, a pak jednoho dne budu muset lovit jeho, nějakou jeho verzi roztrhané oběti, která za sebou kolem skladiště bude vláčet přeražené končetiny.

Tehdy jsem mu zalhal. Dál už jsem nad tím neuvažoval. Než jsem položil telefon, věděl jsem, že po Anně půjdu. Můj žaludek mi napověděl, že to není jenom povídačka. A kromě toho jsem ji chtěl spatřit, oděnou v krvi.